

Gud har talat!

Micael Nilsson

- Kompromisslöshet!, röt han, med myndig stämma.

- Gud har talat!

Radikal stod han upp på trons barrikader:

- Gud har talat!

Låt oss dra ut ur synden och världen,

Låtom oss avsky den lockande flärden!

Vi såg storögda på, vid hans djärva utspel:

- Gud har talat!

För det osade svavel, när mannen slog fast:

- Gud har talat!

Och det skar en revelj, in i själarnas värld:

- Gud har talat!

Sanningen stod där - så naken och bar;

vi kunde då se, hur djupt sjunkna vi var,

när vi grät i förtvivlan inför dessa ord:

- Gud har talat!

Och han påpekade, för en ung predikant:

- Gud har talat!

En ung predikant, som ej tycktes förstå att

Gud har talat;

som satte sig ner, och åt vid vårt bord,

och verkade tro, det fanns hopp för vår jord.

Men så kan man väl ej, ta lagen ur bruk

om Gud har talat?

Han reste sig sakta, och sa till den djärve:

- Gud *har* talat.

Men vem är då *du*, som här påstår dig hört

att Gud har talat?

Har du inte hört, hur Han talar då,

om nåden, som syndare, också kan få?

Då undrar jag nog, om du någonsin hört

att Gud har talat.

Har ditt hjärta rörts, och på djupet känt av

att Gud har talat?

Har du vidrört Hans längtan och bävat därvid?

Gud har talat!

Du blir annars - blott - en död farisé,

som aldrig kan höra och aldrig kan se.

Och vi kände det djupt, och vi sa till varann:

- Gud har talat!

